[redacted] Titel
auteur

Bewerking van de gelijknamige roman van [redacted]
Stuk in 7 bedrijven.
Plaats van handeling: sjofele behandelkamer psychiater
Personages: Therapeut (m) en patient (m)

Patient beweert Satan te zijn en vraagt om therapie. Therapeut weigert aanvankelijk, maar laat zich overhalen nadat de patient over informatie blijkt te beschikken uit het priveleven van de therapeut. Die info gaat vooral over het feit dat de therapeut zijn eigen leven zinloos vindt (zijn vrouw bedriegt hem, zijn patienten plegen allemaal zelfmoord). Ze sluiten een pact waarin ze in totaal 7 gesprekken (en dus 7 bedrijven) zullen hebben en waarin Satan belooft het antwoord op De Grote Vraag te zullen onthullen.
De therapeut probeert zich professioneel op te stellen, maar de patient weet het onderwerp van gesprek telkens om te buigen. Het atheisme van de therapeut komt ter discussie en de patient ontlokt de therapeut persoonlijke ontboezemingen en wanhoopskreten. In het voorlaatste gesprek krijgt de therapeut de duivel aan het huilen en verklaart hem genezen. Het zevende gesprek keert dat alles weer om en wordt de patient de therapeut en andersom. Satan beweert dat hij niet echt huilde en dat er helemaal niets 'genezen' is of veranderd. Hij zegt alleen in therapie te zijn gegaan om te weten wat dat precies is. En nu weet hij het: psychotherapie is niet zo erg als de duivel. Ook de psychotherapie draait en liegt en doet de waarheid geweld aan. De therapeut voelt zich genaaid, maar Satan geeft de 'genadeslag'. De Grote Vraag is volgens hem: Wat is het Leven. En het Grote Antwoord is: Het leven is de hel. De therapeut weigert dat te geloven en marcheert af terwijl hij verkondigt dat hij wel degelijk zelf kan bepalen hoe hij zijn leven leeft en dat hij een nieuwe vrouw zal zoeken en heel gelukkig zal worden. De patient ruikt aan een lucifer en spreekt laatdunkend over zoveel hoop.

Verloop van het stuk is voorspelbaar. Thema is niet erg verontrustend: psychotherapie is nonsens, het leven is de hel en het kwaad zit in de mens zelf. Daarbij komt dat het taalgebruik is naar mijn smaak te vlot en modieus is. Vaak geforceerd spitsvondig, zoals: "wij hebben een deal, dokter, daar zit geen statiegeld op." Of (over de vraag naar de reden van het Bestaan) "Het is of een bikinibroekje zich in de winter afvraagt waarom ze in de uitverkoop ligt." Veel verwijzingen naar literatuur over de duivel (zoals Goethe, Dante, Baudelaire etc.) Komt wel een beetje over als interessant-doenerij...
Het taalgebruik is bovendien niet origineel en vaak zelfs sleets, voor de hand liggend. Beide personages praten in dezelfde foute cliches die te algemeen blijven.
Een voorbeeld:

Therapeut	De schepping deugt niet?
Patient	Laat ik het zo zeggen: hij zal er nooit de prijs voor het beste ontwerp voor krijgen. Maar het is gebeurd. Voorbij. Maar waarom laat ik het dan niet met rust?
Therapeut	Misschien omdat de fouten te groot waren?
Patient	D'r zaten inderdaad wel een paar kiloknallers bij.
Therapeut	De genitalien.
Patient	Ben je gek. De geslachtsorganen waren een eitje. Nee, voor zijn allergrootste blunder moeten we richting bovenkamer.

Wel zijn de dialogen goed geschreven en zeer realistisch. Het zou mij niet verbazen als de schrijver een ervaren scenarioschrijver is van televisieseries (dat zie je ook aan de aanwijzing (CONT) onderaan de bladzijde als een claus doorloopt op de volgende pagina).
En dan die rode bladzijden....